

Sygn. akt III KRS 8/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kiriło (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

SSA Bohdan Bieniek

w sprawie z odwołania K. B. Z.

od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa Nr [...] z dnia 15 października 2014 r. w przedmiocie przedstawienia wniosku o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B., obwieszczonym w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 250,

z udziałem M. M.

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 marca 2015 r.,

- 1. oddała odwołanie co do punktu 1 zaskarżonej uchwały oraz co do punktu 2 w zakresie dotyczącym odwołującej się K. B. Z.;**
- 2. odrzuca odwołanie w pozostałej części.**

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą z dnia 15 października 2014 r. postanowiła: przedstawić Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B. kandydaturę M. M. (pkt 1), nie przedstawiać Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na tymże stanowisku kandydatury K. M. B. Z., M. J. B., M. D., K. D. G., A. G. C., N. K. G. P., A. I., M. J., S. M. K., J. M. K., M. M. K. K., A. L., K. D. L., A. E. N., D. P. R., E. B. S., A. S., M. S. W., M. Ś., R. G. T., M. G. T., B. Ł. W. S., I. M. Z. B., I. M. Z. (pkt 2). Na podstawie art. 41 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Rada postanowiła nadto umorzyć postępowanie w zakresie kandydatur: J. T. B., P. B., M. K. K., A. K., T. P., D. K. W. S..

W uzasadnieniu uchwały podano, że na jedno wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w B., obwieszczone w Monitorze Polskim z 2014 r., poz. 250, zgłoszonych zostało trzydzieści jeden kandydatur. Zespół członków Rady w jawnym głosowaniu bezwzględną większością głosów przyjął stanowisko w przedmiocie rekomendowania Krajowej Radzie Sądownictwa na wakujące stanowisko kandydatury M. M.

M. M., urodzony 14 stycznia 1981 r., ukończył studia na kierunku prawo na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu [...] w S. w 2005 r. z wynikiem dobrym. Po odbyciu aplikacji sądowej, w dniach 1, 2 i 24 września 2008 r., zdał egzamin sędziowski z oceną dostateczną plus. Od 16 grudnia 2008 r. do 31 stycznia 2013 r. zatrudniony był na stanowisku asystenta sędziego w VII Wydziale Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Rejonowego w B.. Od 1 września 2013 r. do chwili obecnej zatrudniony jest jako asystent sędziego w IV Wydziale Karnym Sądu Rejonowego w B. Ocenę kwalifikacji pracy kandydata sporządził wizytator Sądu Okręgowego w B. sędzia W. J.. Sędzia wizytator zaznaczył, że aktualność zachowują: cena kwalifikacyjna kandydata z dnia 27 listopada 2013 r. oraz ocena uzupełniająca z dnia 6 marca 2014 r. Zdaniem sędziego wizytator, posiadana przez opiniowanego wiedza, właściwy obowiązkowy stosunek do powierzonych zadań, nienaganna postawa (od czasu przyjęcia na aplikację, czyli od 2005 r.) pozwalają wyprowadzić w pełni uzasadniony wniosek, że kandydat zasługuje na powołanie na

stanowisko sędziego sądu rejonowego. Kolegium Sądu Okręgowego w B. jednogłośnie pozytywnie zaopiniowało kandydaturę M. M. na wolne stanowisko sędziowskie. Natomiast na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w B. kandydat uzyskał 59 głosów „za”, 23 „przeciw”, 1 „nieważny”.

Krajowa Rada Sądownictwa w pełni podzieliła stanowisko Zespołu członków Rady w przedmiotowej sprawie. Odpowiednie kwalifikacje zawodowe M. M. do sprawowania urzędu sędziego potwierdzone zostały w sporządzonej w sprawie ocenie kwalifikacyjnej. Kandydat zdobył doświadczenie w pracy ze stosowaniem przepisów prawa zarówno w pionie cywilnym, jak i karnym sądownictwa powszechnego. Pracę na stanowisku asystenta sędziego wykonuje od grudnia 2008 r., a jej poziom merytoryczny został bardzo dobrze oceniony przez sędziego wizytatora. Powyższe względy wraz z uzyskaniem przez kandydata jednomyślnego poparcia Kolegium Sądu Okręgowego w B. i bardzo wysokiego, na tle pozostałych kandydatur, poparcia środowiska sędziowskiego na posiedzeniu Zgromadzenia Przedstawicieli Sędziów Okręgu Sądu Okręgowego w B., uprawniają do konkluzji, że M. M. w najwyższym stopniu, spośród wszystkich kandydatów zgłoszonych na wolne stanowisko sędziowskie, spełnia kryteria kwalifikacyjne określone w art. 35 ust. 2 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa. Wskazane okoliczności spowodowały, że w trakcie posiedzenia Krajowej Rady Sądownictwa na kandydaturę M. M. oddano: 15 głosów „za”, 0 „przeciw”, 4 „wstrzymujące się”. Pozostali kandydaci nie uzyskali wymaganego poparcia Rady.

Od powyższej uchwały odwołanie wniosła K. B. Z.. Uchwale zarzuciła naruszenie: 1/ art. 3 ust. 1, art. 33 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz § 16 ust. 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa (M.P. nr 72, poz. 712), przez niezbadanie materiałów sprawy i dokonanie oceny kandydatury skarżącej bez zachowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy oraz 2/ art. 60 Konstytucji RP, przez niezastosowanie przy ocenie kandydatów na stanowisko sędziego reguł i kryteriów, które odpowiadałyby zasadom równego dostępu do służby publicznej oraz równego traktowania i zasad demokratycznego państwa.

W uzasadnieniu odwołania podniesiono, że Krajowa Rada Sądownictwa niekonsekwentnie dobiera kryteria oceny kandydatów na wolne stanowiska sędziowskie. Czasami najważniejszym i jedynym kryterium jest poparcie środowiska sędziowskiego, a innym razem - oceny ze studiów albo doświadczenie oraz dorobek zawodowy i życiowy kandydata. Brak jest zatem równego traktowania osób startujących w konkursie, co narusza art. 60 Konstytucji RP. Rada nie jest związana opinią zespołu opracowującego listę rekomendowanych kandydatów i powinna samodzielnie ocenić uczestników postępowania konkursowego. Zgodnie z kolejnością wymienioną w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa, Rada powinna w pierwszej kolejności brać pod uwagę doświadczenie zawodowe kandydatów oraz opinie, rekomendacje i dokumenty załączone do zgłoszenia. Ocena umiejętności skarżącej dokonana podczas studiów czy egzaminu sędziowskiego nie jest adekwatna z posiadaną przez nią po prawie 10 latach pracy zawodowej, wiedzą popartą doświadczeniem zebrany podczas obsługi przedsiębiorców oraz współpracy z kancelariami prawnymi przy obsłudze prawnej osób fizycznych. Specyfika pracy radcy prawnego nie zawsze doprowadza do sali sądowej. Wiedza i doświadczenie wykazane w reprezentowaniu strony przed sądem jest jedynie ułamkiem umiejętności zawodowych, jaki może zostać oceniony przez sędziego wizytatora. Odwołująca się uzyskała pozytywne opinie sędziów wizytatorów. Brak poparcia środowiska sędziowskiego dla jej osoby wynika zaś z braku zaufania tego środowiska do reprezentantów innych zawodów prawniczych. Zdaniem skarżącej, udokumentowany przez nią dorobek zawodowy jest niewspółmiernie bogatszy i bardziej zróżnicowany niż wybranego kandydata.

W odpowiedzi na odwołanie Przewodniczący Krajowej Rady Sądownictwa wniósł o oddalenie odwołania w części dotyczącej pkt I i pkt II uchwały w zakresie nieprzedstawienia Prezydentowi RP wniosku o powołanie do pełnienia urzędu sędziego w Sądzie Rejonowym w B. kandydatury K. B. Z. oraz odrzucenie odwołania w pozostałym zakresie. W uzasadnieniu podkreślono, że Krajowa Rada Sądownictwa wypełniła, w toku postępowania, ustawowy nakaz wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy i wskazała kryteria oceny, jakie zostały zastosowane do wszystkich kandydatów zgłoszonych na wolne stanowisko sędziego Sądu Rejonowego w B., obwieszczone w Monitorze

Polskim z 2014 r., poz. 250. W każdym postępowaniu zastosowanie znajdują ustawowe kryteria wyrażone w art. 35 ust. 2 ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa. W zależności od stanu faktycznego sprawy ustalonego w trakcie prowadzonego postępowania, wybór określonej kandydatury stanowi wypadkową uznania wszystkich kryteriów zawartych w art. 35 ust 2 ustawy. W przedmiotowym postępowaniu łącznie brane pod uwagę kryteria przemówiły za wyborem kandydatury M.M.. Rada, podejmując zaskarżoną uchwałę dysponowała wystarczającą wiedzą o wszystkich kandydatach, nabytą w oparciu o zgromadzony w toku procedury konkursowej materiał i po rzetelnym i wszechstronnym rozważeniu całokształtu okoliczności, stosując kryteria ustawowe, dokonała wyboru. Nie zostały wykazane, a nawet uprawdopodobnione, twierdzenia i zarzuty odwołującej się, że jej kandydatura została oceniona bez zachowania obowiązku wszechstronnego rozważenia wszystkich okoliczności sprawy. Zarówno kandydatura odwołującej, jak i przedstawionego z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko kandydata otrzymały pozytywne oceny kwalifikacyjne. Dokładna analiza owych ocen doprowadziła jednak do wniosku, że kandydatura M. M. została oceniona jako bardzo dobra, podczas gdy kandydaturę radcy prawnej K. B. Z. oceniono jedynie pozytywnie. Krajowa Rada Sądownictwa każdorazowo bada też poprawność proceduralną przeprowadzanych głosowań. W niniejszej procedurze konkursowej Rada nie znalazła podstaw do zanegowania wyników przeprowadzonych przez Kolegium Sądu i Zgromadzenie Ogólnego Przedstawicieli Sędziów głosowań oraz ich znaczenia dla ogólnej oceny kandydatów. Podkreślić także należy, że wyniki głosowania stanowiły odzwierciedlenie sporządzonych przez sędziów wizytatorów ocen kwalifikacji i wyraźnie wskazały na najbardziej odpowiednie dla urzędu sędziowskiego kandydatury. Stopień poparcia środowiska sędziowskiego był zatem usprawiedliwiony czynnikami obiektywnymi, w tym poziomem kwalifikacji odwołującej się. Odwołująca się w dniach 8, 9 lutego i 4 marca 2005 r. złożyła egzamin sędziowski z łączną oceną dostateczną. Uchwałą Rady Okręgowej Izby Radców Prawnych w B. z dnia 7 listopada 2005 r. wpisana została na listę radców prawnych, a zawód radcy prawnego na podstawie stosunku pracy zaczęła wykonywać od 1 czerwca 2007 r. Od 1 maja 2006 r. świadczyła usługi szeregu podmiotom prywatnym, wykonując czynności radcy prawnego. M. M.

w dniach 1, 2 i 24 września 2008 r. złożył egzamin sędziowski z oceną łączną dostateczną plus. Od 16 grudnia 2008 r. rozpoczął wykonywanie zawodu asystenta sędziego, początkowo w wydziale pracy i ubezpieczeń społecznych, a od 1 września 2013 r. w wydziale karnym. Podniesiona przez odwołującą się długość stażu pracy nie była na tyle znacząca, aby przeważać na korzyść kandydatki, w sytuacji uzyskania przez nią niższej oceny kwalifikacyjnej oraz wyjątkowo niskiego poparcia środowiska sędziowskiego na Kolegium Sądu Okręgowego i na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów. Jednocześnie Krajowa Rada Sądownictwa uznała, że wcześniejsze, wskazane przez odwołującą się, zatrudnienie w Banku [...] S.A. w latach 1995-2007 na stanowiskach: kasjera kasowo-skarbowego, inspektora ds. sprzedaży, doradcy klienta VIP oraz specjalisty do spraw windykacji i monitoringu nie było miarodajne do wykazania wiedzy i kwalifikacji zawodowych do sprawowania urzędu sędziego sądu rejonowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Wstępnie Sąd Najwyższy uważa za stosownie przypomnieć, że zgodnie z art. 44 ust. 1 zdanie pierwsze ustawy z dnia 12 maja 2011r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz.U. Nr 126, poz. 714, dalej ustawa o KRS) uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile odrębne przepisy nie stanowią inaczej. Wynikające z tego przepisu prawo zaskarżenia uchwał Rady dotyczy zatem uchwał podejmowanych w sprawach należących do jej kompetencji, w tym w wymienionych w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS sprawach o rozpatrzenie i ocenę kandydatów do pełnienia urzędu na stanowiskach sędziów Sądu Najwyższego oraz stanowiskach sędziowskich w sądach powszechnych, sądach administracyjnych i sądach wojskowych. Zgodnie z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS do postępowania przed Sądem Najwyższym w sprawach z odwołań od uchwał Rady stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o skardze kasacyjnej, poza przepisem art. 87¹ k.p.c., ustanawiającym przymus adwokacko – radcowski w występowaniu przed tymże Sądem. Odesłanie do przepisów Kodeksu postępowania cywilnego o skardze

kasacyjnej implikuje sposób wyznaczenia granic rozpoznania przez Sąd Najwyższy sprawy zainicjowanej odwołaniem uczestnika postępowania. Stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje bowiem skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw, a z urzędu bierze pod rozagę tylko nieważność postępowania.

Odnosnie do granic zaskarżenia wypada stwierdzić, że odwołanie K. B. Z. skierowane jest przeciwko całej uchwale Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 15 października 2014 r. Tymczasem odwołująca się mogła zaskarżyć tę uchwałę wyłącznie w takim zakresie, w jaki odnosi się ona do kandydata, którego Rada postanowiła przedstawić Prezydentowi RP z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w B. (pkt 1) oraz do samej odwołującej się. Tylko w tym zakresie został bowiem naruszony interes prawny odwołującej się, ponieważ jedynie ta część uchwały dotyczy jej praw i obowiązków. W pozostałej części uchwała dotyczy natomiast kandydatów, którzy – jak skarżąca – nie zostali przedstawieni z wnioskiem o powołanie, a zatem po stronie odwołującej się nie występował żaden interes prawny w kwestionowaniu tej części uchwały. Mogli to uczynić przez wniesienie własnych odwołań do Sądu Najwyższego wyłącznie ci uczestnicy postępowania, których nazwiska zostały wymienione w pkt 2 uchwały. W tej sytuacji należy uznać, że oceniane odwołanie w zakresie, w jakim odnosi się do kandydatów niewybranych przez Radę, jest niedopuszczalne i podlega odrzuceniu z mocy art. 398⁶ § 3 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS. Granice kognicji Sądu Najwyższego wyznacza zatem pkt 1 uchwały oraz punkt 2 w zakresie dotyczącym osoby odwołującej się.

Analizując prawidłowość zaskarżonej uchwały w tak oznaczonych granicach należy odnieść się podstawy odwołania, którą wypełniają zarzuty naruszenia przepisów art. 3 ust. 1 i art. 33 ustawy o KRS (w związku z § 16 ust. 1 uchwały Krajowej Rady Sądownictwa z dnia 22 lipca 2011 r. w sprawie regulaminu szczegółowego trybu działania Krajowej Rady Sądownictwa) oraz art. 60 Konstytucji RP.

Rozważając zasadność tych zarzutów nie można tracić z pola widzenia wyznaczonych przez ustawodawcę granic kompetencji Sądu Najwyższego w sprawach z odwołań od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa dotyczących obsady

stanowisk sędziowskich. W świetle art. 44 ust. 1 ustawy o KRS, kognicja ta obejmuje bowiem wyłącznie badanie, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem. Oznacza to, że Sąd Najwyższy nie ma kompetencji do merytorycznego rozpatrywania kwalifikacji kandydatów na stanowisko sędziowskie ani decydowania o tym, który z nich powinien zostać przedstawiony Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu. Przedmiot postępowania w kwestii oceny kandydata i przedstawienia wniosku o jego powołanie na stanowisko sędziego ma charakter sprawy w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji i jako taka powinna ona podlegać kontroli sądowej w zakresie właściwym tego rodzaju sprawom, tj. pod kątem legalności i przestrzegania stosownych procedur prawnych. Merytoryczna ingerencja sądu w rozstrzygnięcia Rady byłaby niedopuszczalna, wkraczałaby bowiem w sferę szczególnego władztwa Rady, wynikającego z samych norm konstytucyjnych. Jednakże kontrola sądowa przestrzegania praw obywateli, w rozważanym wypadku praw wynikających z art. 60 Konstytucji, tj. prawa równego dostępu do służby publicznej, a zatem w sprawach prowadzenia naboru na podstawie przejrzystych kryteriów selekcji kandydatów i obsadzania poszczególnych stanowisk w służbie publicznej, jest - w myśl art. 45 ust. 1 Konstytucji RP - konieczna. W konsekwencji takiego ukształtowania kognicji Sądu Najwyższego w zakresie kontroli nad postępowaniem dotyczącym przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie na stanowisko sędziego, kontrola sądowa obejmuje w szczególności badanie, czy Rada przestrzegała w danym postępowaniu jednolitych kryteriów oceny kandydatów oraz procedur postępowania związanych z ową oceną i przedstawieniem wniosku Prezydentowi. Analiza tego, czy uchwała nie pozostaje w sprzeczności z prawem, obejmuje także kontrolę przestrzegania przez Radę innych wymagań prawnych, w tym np. ustawowych warunków powoływania na stanowisko sędziego, sprecyzowanych m. in. w ustawie z dnia 27 lipca 2001r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) oraz ogólnych reguł proceduralnych obowiązujących w postępowaniu przed tym organem, określonych w przepisach rozdziału 3 ustawy o KRS.

Rozpatrując i oceniając kandydatury zgłoszone na wolne stanowisko sędziowskie w Sądzie Rejonowym w B., Krajowa Rada Sądownictwa dysponowała

obszerną dokumentacją dotyczącą poszczególnych osób biorących udział w konkursie oraz listą rekomendacyjną zespołu członków Rady. Wbrew sugestiom odwołującej się, Rada nie naruszyła obowiązujących przepisów uwzględniając ową listę i przytaczając w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały jej treść wraz z motywami, jakimi kierował się zespół przy jej sporządzaniu. Lista ta powinna być bowiem pomocna przy podejmowaniu przez Radę uchwały o przedstawieniu Prezydentowi RP zwycięzców konkursu wyłonionych spośród uczestników postępowania. Nie ma ona jednak wiążącego charakteru, gdyż w myśl art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o KRS, to nie zespół lecz Krajowa Rada Sądownictwa jest organem kompetentnym do występowania z wnioskami o powołanie na wolne stanowiska sędziowskie. Rada wyłaniając zwycięzcę konkursu dokonała zaś samodzielnej oceny wszystkich uczestników postępowania, czemu dała wyraz w obszernym uzasadnieniu swojej uchwały.

Chybiony jest też zarzut obrazy przez Radę art. 33 ustawy o KRS. Warto przypomnieć, że przepis ten w ust. 1 zobowiązuje Krajową Radę Sądownictwa, aby przed podjęciem uchwały w indywidualnych sprawach należących do jej kompetencji, wszechstronnie rozważyła sprawę, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeśli zostały złożone. Naruszenie tego przepisu może zatem polegać na pominięciu istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności wynikających z owej dokumentacji lub wyjaśnień, albo dokonaniu ustaleń sprzecznych z tymże materiałem.

W rozpoznawanej sprawie odwołująca się nie wykazała takiego właśnie naruszenia powołanego przepisu przez Krajową Radę Sądownictwa. Jak wspomniano wcześniej, dokonując wyboru zwycięzcy konkursu na wole stanowisko sędziego w Sądzie Rejonowym w B. Rada dysponowała obszernym materiałem dotyczącym wszystkich uczestników postępowania i na tej podstawie dokonała ustaleń stanowiących podstawę zaskarżonej uchwały, a motywy, jakimi kierowała się występując z wnioskiem o powołanie M. M. do pełnienia urzędu na wakującym stanowisku sędziowskim, szczegółowo wyjaśniła w uzasadnieniu tejże uchwały. Z wyjaśnianiem owych motywów wiąże się zaś kwestia wykładni i stosowania art. 42 ust. 1 ustawy o KRS. Przepis ten stanowi, że uchwały Rady w sprawach indywidualnych wymagają uzasadnienia, nie określa natomiast wymaganej jego

treści. Oczywiście jest, że pisemne motywy uchwały nie mogą być powtórzeniem całego zgromadzonego materiału sprawy. Trzeba więc kierować się w tym zakresie zdrowym rozsądkiem, mając w szczególności na uwadze funkcje i cele uzasadnienia. Z punktu widzenia prawnej ochrony interesów poszczególnych kandydatów należy przyjąć, że Rada nie ma obowiązku szczegółowego opisywania każdego z nich, wystarczające jest dokładne przedstawienie zwycięzcy konkursu. Każdy pozostały kandydat zna własną sytuację (oceny egzaminacyjne, wyniki głosowania w sądzie i opinie), może zatem porównać ją z osiągnięciami kandydata wybranego przez Radę i samodzielnie ocenić, czy niewybranie go przez Radę było uzasadnione. Nadto, nie ma podstaw do uznania słuszności tezy, że skoro Rada nie zamieściła w uzasadnieniu szczegółowej charakterystyki odwołującej się, to tym samym nie dokonała wnikliwej analizy jej kandydatury. Nie przemawiają za tym ani reguły wnioskowania logicznego ani żadne domniemania faktyczne. Wbrew twierdzeniom odwołującej się, kryteria, jakimi kierowała się Rada podejmując decyzję o przedstawieniu Prezydentowi RP konkretnej osoby z wnioskiem o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego, są wyraźnie określone w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały i dodatkowo wynikają ze szczegółowego umotywowania przyczyn dokonanego wyboru zwycięzcy konkursu (wyniki studiów i egzaminu sędziowskiego kandydata, opis przebiegu jego dotychczasowej pracy zawodowej, analiza kwalifikacji dokona przez sędziego wizytatora oraz poparcie organów samorządu sędziowskiego). Jednocześnie podkreślono, że te same wymagania zastosowano wobec pozostałych uczestników postępowania, z których żaden nie spełnia łącznie tychże kryteriów w taki stopniu, jak M. M..

Co do kryteriów wyboru kandydata na stanowisko sędziego wymienionych w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, godzi się podkreślić, że ów katalog (adresowany w pierwszej kolejności do zespołu Rady przy sporządzaniu listy rekomendowanych kandydatów) nie ma wyczerpującego charakteru i - poza wyeksponowaniem kwalifikacji kandydatów - nie hierarchizuje przymiotów, jakimi powinna odznaczać się osoba ubiegająca się o to stanowisko. Odnośnie do samych kwalifikacji kandydatów na wolne stanowisko sędziowskie, o jakich mowa w art. 35 ust. 2 ustawy o KRS, trzeba pamiętać, że przepis nie precyzuje tego pojęcia. Z pewnością kwalifikacji nie można utożsamiać tylko z wymaganiami stawianymi kandydatom w

przepisach ustaw regulujących ustrój sądów powszechnych czy sądów administracyjnych, gdyż te wyznaczają minimum standardów dla osoby ubiegającej się o stanowisko sędziego. Chodzi raczej o uwzględnienie w ocenie kandydatów - poza owym ustawowym minimum – dodatkowych elementów składających się na teoretyczne i praktyczne umiejętności potrzebne do wykonywania tego zawodu, jak wyniki ukończenia studiów i egzaminu sędziowskiego, uzyskane stopnie naukowe, ukończone studia podyplomowe i szkolenia, reprezentowana w toku wykonywania dotychczasowej pracy i analizowana przez sędziów wizytatorów oraz przełożonych wiedza prawnicza, sposób organizowania pracy i wywiązywania się z obowiązków, itp. Aktualny pozostaje przy tym ukształtowany na podstawie przepisów dawnej ustawy o KRS z dnia 27 lipca 2001 r. pogląd judykatury, w myśl którego w przypadku ubiegania się kilku osób o jedno stanowisko sędziowskie wskazane jest wyjaśnienie w uzasadnieniu uchwały sytuacji poszczególnych kandydatów w aspekcie zastosowanych przez Radę kryteriów oceny. Zakres rozważań dotyczących poszczególnych kandydatów może być zróżnicowany w zależności od potrzeb. Nie jest przy tym konieczne uszeregowanie kandydatów w oparciu o każde z przyjętych kryteriów oceny. Decyduje ocena całościowa, wynikająca z łącznego zastosowania tych przesłanek. Jeśli jednak wyboru dokonano pomiędzy uczestnikami postępowania o zbliżonych predyspozycjach do powołania na wolne stanowisko sędziowskie, należy wyjaśnić motywy, jakie zadecydowały o wyniku konkursu (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2009 r., III KRS 13/09, ZNSA 2011 nr 1, poz. 93; z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271 i z dnia 17 sierpnia 2010 r., III KRS 10/10, LEX nr 678015).

Skarżąca negując prawidłowość procedowania przez Radę oraz dokonaną przez ten organ ocenę kandydatów na wakujące stanowisko sędziowskie zarzuca głównie niewzięcie pod uwagę doświadczenia zawodowego odwołującej się, natomiast uwzględnienie wyników głosowań na posiedzeniu Kolegium oraz Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Okręgowego w B..

Prawdą jest, że jednym z ustawowych elementów oceny kandydatów na stanowiska sędziowskie jest poparcie organów samorządu sędziowskiego. Warto zauważyć, że aczkolwiek wyniki głosowania na kolegium i zgromadzeniu ogólnym sędziów właściwego sądu nie wiążą Krajowej Rady Sądownictwa w ocenie

kandydata, to jednak są one istotne z punktu widzenia art. 35 ust. 2 ustawy o KRS i dlatego Rada powinna umotywować swój wybór, gdyby dotyczył on osoby, która uzyskała mniejsze poparcie środowiska zawodowego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2010 r., III KRS 24/09, LEX nr 737271). W niniejszym przypadku zwycięzcą całej procedury konkursowej został kandydat z największym poparciem środowiska sędziowskiego, którego kwalifikacje zawodowe zostały jednocześnie najlepiej ocenione przez sędziego wizytatora. Wyniki głosowań organów samorządu sędziowskiego wskazują zatem, że poparcie środowiska dla tego kandydata nie było dowolne.

Co zaś się tyczy samych kwalifikacji odwołującej się należy stwierdzić, że z materiału sprawy nie wynika, aby były one wyższe od zwycięzcy konkursu. Zarówno odwołująca się, jak i kandydat przedstawiony z wnioskiem o powołanie na wolne stanowisko sędziowskie otrzymali pozytywne oceny kwalifikacyjne, z tym że kandydatura M. M. została oceniona jako bardzo dobra, podczas gdy kandydaturę radcy prawnej K. B. Z. oceniono jedynie pozytywnie. Odwołując się uzyskała również gorszą od kontrkandydata ocenę z egzaminu sędziowskiego. Nieco dłuższy staż pracy odwołującej się na stanowisku radcy prawnego nie był zaś - zdaniem Rady - okolicznością na tyle istotną, aby przeważać na korzyść kandydatki, w sytuacji uzyskania przez nią niższej oceny kwalifikacyjnej oraz wyjątkowo niskiego poparcia środowiska sędziowskiego na Kolegium Sądu Okręgowego i na Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów. Rację ma też Krajowa Rada Sądownictwa uznając, że wcześniejsze, wskazane przez odwołującą się, zatrudnienie w Banku [...] S.A. w latach 1995-2007 na stanowiskach: kasjera kasowo-skarbowego, inspektora ds. sprzedaży, doradcy klienta VIP oraz specjalisty do spraw windykacji i monitoringu, nie było miarodajne do wykazania wiedzy i kwalifikacji zawodowych do sprawowania urzędu sędziego sądu rejonowego. Określając w przepisach ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 427) kryteria, jakie musi spełnić osoba ubiegając się o stanowisko sędziego sądu powszechnego, ustawodawca wskazał wszak, w wykonywaniu jakich zawodów upatruje źródła wiedzy i doświadczenia potrzebnego w pracy sędziowskiej. Nie każde więc

zatrudnienie i w jakimkolwiek charakterze dostarcza umiejętności niezbędnych do sprawowania urzędu sędziego.

Resumując: zaprezentowana w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały ocena kandydatur na wolne stanowiska sędziowskie w Sądzie Rejonowym w B. jest wynikiem wszechstronnego rozważenia przez Krajową Radę Sądownictwa wszystkich aspektów sprawy oraz zastosowania jednakowych dla uczestników postępowania i zarazem dozwolonych przepisami prawa kryteriów wyboru. Nie można więc przypisać jej cech dowolności. Czyni to bezzasadnym zarzut odwołującej się dotyczący naruszenia w niniejszej procedurze konkursowej przepisu art. 60 Konstytucji RP i wyklucza dalszą ingerencję Sądu Najwyższego w dokonany przez Radę wybór zwycięzcy konkursu.

Wobec bezzasadności podstaw i zarzutów odwołania od uchwały Krajowej Rady Sądownictwa, Sąd Najwyższy orzekł o jego oddaleniu z mocy art. 398¹⁴ k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy o KRS.